

Arrest

nr. 140 441 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat R. JESPERs en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shkodër en bent u Albanees staatsburger. Op 9 oktober 2012 vroeg u in België asiel aan. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag dat, nadat uw oom Ar. S. (...), een halfbroer van uw vader, jaren geleden twee mensen vermoord had, u en uw familie in een bloedvete verwickeld waren met de familie van de slachtoffers en dat jullie sindsdien opgesloten dienden te leven. Op 25 oktober 2012 kende het Commissariaat-generaal aan u en uw echtgenote I. (...) de vluchtelingenstatus toe. Eerder werd de vluchtelingenstatus ook al aan verschillende familieleden, zoals uw ouders A. (...) en B. (...) (O.V. (...)) en uw ooms A'. (...) (O.V. (...)), A". (...) (O.V. (...)), D. (...) (O.V. (...)) en Ar. (...) (O.V. (...)), toegekend.

Omdat uit informatie van de Belgische politie gebleken was dat u na uw erkenning door het Commissariaatgeneraal met de door de Belgische autoriteiten aan u verstrekte reistitel naar Albanië teruggekeerd was, besloot ik te onderzoeken of de vluchtelingenstatus die u werd toegekend nog steeds op u van toepassing is.

Tijdens het gehoor van 13 augustus 2014 gaf u onmiddellijk toe dat u in april 2014 inderdaad alleen, i.e. zonder uw echtgenote I. (...) en uw twee kinderen, twee dagen naar Albanië bent teruggekeerd. U maakte hierbij gebruik van uw Belgische reistitel. Ter rechtvaardiging van deze reis gaf u aan dat uw oom G. O. (...), uw vaders broer, in juli 2013 overleden was en dat u volgens de Albanese traditie uw familie ter plaatse, en meer bepaald uw vaders oom B. (...), bij wie G. (...) de laatste weken voor zijn dood verbleef, moest condoleren. Gelet op uw moeilijke financiële situatie, kon u aanvankelijk echter niet naar Albanië vertrekken. Toen uw vriend G. T. (...) voorstelde om u in april 2014 gratis naar Albanië te vervoeren en uw vliegtuigticket voor uw terugkeer te betalen, aarzelde u niet en besloot u van deze gelegenheid gebruik te maken om uw vaders oom B. (...) te condoleren. Deze woont met zijn familie in Tirana en wordt zelf niet gevisieerd in de bloedvete. U verbleef er slechts een tweetal dagen en kwam uit angst voor uw (bloed)wraaknemers niet buiten. Andere familie zoals onder meer uw zussen of uw vrienden, met wie u vanuit België via facebook contact onderhoudt, ontmoette u er niet. U herhaalde dat u zich niet definitief in Albanië kon vestigen uit vrees er in het kader van de hierboven vermelde bloedvete vermoord te zullen worden. Na uw gehoor d.d. 13 augustus 2014 legde u volgende documenten neer: (een kopie van) uw Belgische reistitel, waaruit blijkt dat u van 6 april 2014 tot 9 april 2014 in Albanië verbleef; een kopie van een geboortecertificaat van uw oom G. (...), uitgereikt op 2 oktober 2009 te Shkodër; en een handgeschreven boodschap waarin u stelt niet over een foto van (de graftombe van) G. O. (...) te beschikken.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers opgemerkt te worden dat uw reis naar uw land van herkomst, i.e. Albanië, in april 2014 geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U en uw echtgenote rechtvaardigden uw reis naar Albanië weliswaar door naar de dood van uw oom G. (...) – hij overleed in juli 2013 en volgens de traditie moet u de familie ter plaatse condoleren – te verwijzen (CGVS 13/08/2014, p. 2; CGVS 13/08/2014 echtgenote, p. 2). Dit door jullie beweerde reismotief hebben jullie echter geenszins aannemelijk gemaakt.

Vooreerst is het hoogst merkwaardig dat u zelfs niet eens een bewijs van uw ooms overlijden, zoals een overlijdensakte of een foto van zijn grafzerk, kon aanbrengen. Deze vaststelling op zich ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van het door u beweerde overlijden van uw oom ernstig. Zelfs al zou er geloof gehecht kunnen worden aan uw ooms overlijden, dan nog is het hoogst opvallend dat u en uw echtgenote bijzonder tegenstrijdige informatie gaven over de datum van zijn overlijden. Waar u aangaf dat uw oom in juli 2013 reeds overleden was (CGVS 13/08/2014, p. 2), zei uw echtgenote dat uw oom in de loop van 2014 overleden was en ze veronderstelde zelfs dat hij de dag voor uw vertrek naar Albanië was gestorven (CGVS 13/08/2014 echtgenote, p. 4). Indien u werkelijk naar aanleiding van het overlijden van G. (...) naar Albanië zou zijn gereisd, kan er echter redelijkerwijs verwacht worden dat uw echtgenote over accuratere informatie betreffende het overlijden van G. (...) zou beschikt hebben. Het loutere feit dat zij echter over geen enkele precieze informatie beschikte over het moment van G.'s (...) overlijden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw reismotief fundamenteel.

Dat er aan uw beweerde reismotief geen enkel geloof meer kan worden gehecht, blijkt tevens uit een aantal bijkomende merkwaardigheden in dit verband. Zo is het bijzonder bevreemdend dat u, een neef van uw overleden oom G. (...), als enige familielid aan een grootoom, i.e. de oom van uw vader en van G. (...), condoleances bent gaan overmaken en dat u aldus het enige familielid was die de oude traditie respecteerde volgens dewelke de familie bij een overlijden persoonlijk gecondoleerd moet worden. Hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat dit te wijten was aan het feit dat u de gelegenheid aangeboden had gekregen om gratis naar Albanië te reizen. Uw familieleden die in België verblijven krijgen evenwel allemaal OCMW-steun en kunnen bijgevolg de reis niet betalen (CGVS 13/08/2014, p. 4). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Gevraagd of uw familieleden in België ooit overwogen hebben om zelf goedkoop naar Albanië te reizen om de familie aldaar te condoleren of ooit onder elkaar overlegd hebben om iemand op een goedkope manier te sturen, erkende u dat ze hieraan gewoon niet gedacht hebben; u kon evenmin een reden bedenken waarom ze hieraan nooit gedacht hebben (CGVS 13/08/2014, p. 11). Gelet op het feit dat u als enige van uw familie naar Albanië bent teruggekeerd om uw familie aldaar te condoleren en de rest van uw familie zelfs niet eens aan een manier gedacht heeft om de familie aldaar persoonlijk te condoleren, kan aan het door u beweerde belang van de door u aangehaalde traditie volgens dewelke de familie bij een overlijden persoonlijk

gecondoleerd dient te worden nog slechts bijzonder weinig geloof gehecht worden. Dit wordt bevestigd door het volgende. Toen u gevraagd werd of één van de overige zonen van oom B. (...) of één van hun kinderen in het geval van overlijden van één van de zonen van B. (...) naar België zouden komen om jullie te komen condoleren, antwoordde u dat in dat geval, normaal gezien, niemand naar België zou komen (CGVS 13/08/2014, p. 7-8). Nochtans is de familierelatie tussen u en (de familie van) oom B. (...) quasi dezelfde als de familierelatie tussen de (klein)kinderen van B. (...) en uw familie hier in België. Uw reactie, met name dat de situatie helemaal niet identiek is doordat B. (...) op het moment van G.'s (...) overlijden voor G. (...) zorgde, kan slechts moeilijk overtuigen, daar uit uw verklaringen tevens blijkt dat G. (...) daar slechts enkele weken verbleef (CGVS 13/08/2014, p. 7).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof aan het door u en uw echtgenote geschetste motief van uw reis kan gehecht worden.

Tot slot slopen er verschillende fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote betreffende de omstandigheden van uw reis naar Albanië. Daar waar u beweerde dat, toen u uw voornemen om naar Albanië af te reizen aan uw echtgenote kenbaar maakte, uw echtgenote uw reis probeerde te verhinderen door uw reistitel te verstoppen – dit lukte echter niet want uiteindelijk vond u uw reistitel toch – (CGVS 13/08/2014, p. 7), verklaarde uw echtgenote ondanks haar vrees naar aanleiding van uw reis geen enkele poging ondernomen te hebben om uw reis te verhinderen of uw reistitel te verstoppen; ze heeft u enkel mondeling gevraagd om niet naar Albanië terug te keren (CGVS 13/08/2014 echtgenote, p. 2-3). Voorts verklaarde u via Montenegro naar Tirana gereisd te hebben. Onderweg passeerde u weliswaar in Shkodër – men kan via de weg immers onmogelijk Shkodër vermijden –, maar u reed rechtstreeks door naar Tirana, waar u twee dagen bij uw vaders oom B. (...) en diens familie verbleef. U ontmoette er noch andere familie zoals uw zussen, noch vrienden (CGVS 13/08/2014, p. 3; p. 5). Uw echtgenote zei evenwel dat u tijdens uw twee dagen durende Albaniëtrip in een plaats in Shkodër die ze niet nader kon bepalen verbleef. Ze stipte tevens aan dat u tijdens uw verblijf aldaar uw twee zussen ontmoet had. Van een eventuele ontmoeting met een oom van uw vader en meer bepaald met B. (...) was ze helemaal niet op de hoogte (CGVS 13/08/2014 echtgenote, p. 5). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er aan de door u en uw echtgenote beweerde omstandigheden van uw reis – u zou voortdurend bij uw oom B. (...) opgesloten hebben geleefd – niet het minste geloof gehecht kan worden.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er noch aan uw reismotief, noch aan de door u beweerde reisomstandigheden ook maar enig geloof kan worden gehecht. Dit ondermijnt tevens jullie algemene geloofwaardigheid. Gezien de dood van uw oom precies de aanleiding vormde om naar Albanië terug te keren – indien hij niet was gestorven zou u nooit teruggekeerd zijn (CGVS 13/08/2014, p. 8) – en gezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan het door u beweerde reismotief, wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde angst ten aanzien van Albanië in het algemeen en ten aanzien van uw beweerde belagers die u in het kader van een bloedwraak wensen te vermoorden in het bijzonder fundamenteel ondermijnd. Uw reis naar uw thuisland ondermijnt bijgevolg fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging of uw beweerd risico op ernstige schade. Bijgevolg blijkt uit niets dat u actueel nog steeds het risico loopt slachtoffer te worden in het kader van een bloedvete.

Gelet op alles wat voorafgaat, dient geconcludeerd te worden dat op basis van jullie verklaringen en op basis van de door u neergelegde documenten noch tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan besloten worden. Bijgevolg beslis ik de u toegekende vluchtelingenstatus in te trekken.

Aan uw kortstondige terugkeer naar Albanië, zoals blijkt uit uw reistitel, en aan het bestaan van uw oom G. (...), zoals blijkt uit zijn geboorteakte, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 35/1, 35/2 en 35/3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 11 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, eerste lid, 7° van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht *“zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet”*, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. In een derde en laatste middel beroept verzoekende partij zich wederom op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht *“zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet”*, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 11 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/002, p. 19-20). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij stelt dat de artikelen 35/1, 35/2 en 35/3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet werden nageleefd en dat ook tijdens haar gehoor verzoekende partij er niet op gewezen werd dat zij gehoord werd wegens een mogelijke intrekking van haar vluchtelingenstatus, waardoor volgens haar – zij verwijst hieromtrent naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – de bestreden beslissing moet worden nietig verklaard, stelt de Raad vast dat dit betoog geenszins kan worden bijgetreden daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij wel degelijk voorafgaand aan het gehoor op de hoogte werd gebracht dat er een nieuw element is in verband met haar vluchtelingenstatus waarover zij ging ondervraagd worden en dat dit nieuw element de commissaris-generaal ertoe zou kunnen brengen om haar vluchtelingenstatus in te trekken (administratief dossier, stuk 7, oproeping gehoor A. O.). Bij de aanvang van het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd nogmaals aangestipt dat er een nieuw element is waarover zij ging bevraagd worden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS A. O. d.d. 13 augustus 2014, p. 1). Ook haar echtgenote werd er bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal op gewezen dat er een nieuw element is waarover zij ging bevraagd worden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS I. O. d.d. 13 augustus 2014, p. 1). De Raad merkt ten slotte nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat de gegevens die aan de basis liggen van het arrest nr. 122 003 van 13 maart 2014 gelijklopend zijn aan deze voorliggend in onderhavige procedure.

2.2.6. Betreffende het betoog van verzoekende partij dat de bestreden beslissing in feite een beslissing is *“conform artikel 48/3 en 48/4 vreemdelingenwet, maar niet conform artikel 57/6, eerste lid, 1° vreemdelingenwet”* en dat de bestreden beslissing gezien de motivering *“Gelet op alles wat voorafgaat, dient geconcludeerd te worden dat op basis van jullie verklaringen en op basis van de door u neergelegde documenten noch tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan besloten worden. Bijgevolg beslis ik de u toegekende vluchtelingenstatus in te trekken.”* artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet schendt door een ander criterium te gebruiken voor intrekking van de vluchtelingenstatus dan voorzien in de wet, stelt de Raad evenwel vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de vluchtelingenstatus van verzoekende partij werd ingetrokken omwille van het persoonlijk later gedrag van verzoekende partij dat erop wijst dat zij geen vervolging vreest. Derhalve is wel degelijk voldaan aan de voorwaarden gesteld door artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar een arrest van het Hof van Justitie, benadrukt dat dat de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter dient te hebben om de gegronde vrees voor vervolging weg te nemen, wijst de Raad erop dat dit arrest betrekking heeft op een radicale wijziging van de algemene toestand in het land van herkomst en derhalve niet relevant is, daar *in casu* verwerende partij overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus van verzoekende partij heeft ingetrokken omdat haar persoonlijk later gedrag erop wijst dat zij geen vervolging vreest.

2.2.8.1. Verzoekende partij wijst erop dat *in casu* onderzocht dient te worden of het persoonlijke gedrag van verzoekende partij erop wijst dat zij geen vervolging vreest. Het enige wat vaststaat is dat zij kortstondig teruggekeerd is naar Albanië. Dat er slechts sprake was van een kortstondige terugkeer, hetgeen blijkt uit haar reistitel (bijlage 6 van het verzoekschrift), wordt door verwerende partij niet betwist. Verzoekende partij meent dat uit dergelijke kortstondige terugkeer niet besloten kan worden dat verzoekende partij geen vervolging (meer) vreest. Integendeel, het kortstondige karakter van haar terugkeer toont juist aan dat zij wel degelijk vervolging vreest. Indien zij geen vervolging zou vrezen, zou zij haar verblijf in Albanië langer hebben laten duren.

2.2.8.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de reis van verzoekende partij naar haar land van herkomst in april 2014 geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit het geheel van de bevindingen in de bestreden beslissing besluit verwerende partij terecht dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde motieven voor haar terugkeer naar Albanië en de door haar beweerde reisomstandigheden. Verzoekende partij brengt dan ook geen plausibele reden aan die haar

terugkeer naar Albanië kan rechtvaardigen, noch maakt zij haar reisomstandigheden aannemelijk. Dat het kortstondige karakter van haar terugkeer er juist op zou wijzen dat zij vervolging vreest, kan geenszins worden bijgetreden, daar de kortstondige duur van haar verblijf ingegeven kan zijn door tal van praktische motieven.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing intern contradictorisch is gezien aanvankelijk gesteld wordt dat *“Het geheel van bovenstaande bevindingen (...) ertoe (noopt) te besluiten dat er noch aan uw reismotief, noch aan de door uw beweerde reisomstandigheden ook maar enig geloof kan worden gehecht”*, terwijl twee lijnen verder minstens aan de omstandigheid van de kortstondigheid wel geloof gehecht wordt, is de Raad van mening dat geenszins sprake is van een contradictie daar de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde reisomstandigheden verder reikt dan het loutere bestaan van de reis dat niet betwist wordt.

2.2.10.1. Verzoekende partij merkt verder op dat in de bestreden beslissing nergens de bloedvete die ten aanzien van de familie van verzoekende partij bestaat betwist wordt en dat daarentegen louter gefocust wordt op de *“beweerde onduidelijkheden in het verhaal van het condoleren-bezoek en de beweerde tegenspraken tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote”*. Verwerende partij had evenwel moeten nagaan of de bloedvete op het ogenblik van de beslissing tot intrekking al dan niet nog een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij betekende. Het loutere feit dat verzoekende partij kortstondig in Albanië geweest is, volstaat niet om haar vrees voor vervolging weg te nemen en om afbreuk te doen aan de realiteit van de bloedvete, temeer gezien haar vader en drie van haar ooms, net zoals verzoekende partij, destijds als vluchteling erkend werden (en nog zijn) omwille van deze bloedvete. Uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor blijkt verder dat de verzoeningspogingen tot geen enkel resultaat hebben geleid. De bloedvete is derhalve nog steeds reëel.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Door de terugkeer van verzoekende partij naar Albanië wordt de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij beweerde vrees ten aanzien van Albanië in het algemeen en ten aanzien van haar beweerde belagers die haar in het kader van een bloedwraak wensen te vermoorden in het bijzonder fundamenteel ondermijnt. Derhalve blijkt uit niets dat zij actueel nog steeds het risico loopt slachtoffer te worden in het kader van een bloedvete.

2.2.11. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij als zou de ambtenaar niet onpartijdig zijn en misplaatst woordgebruik hanteren, is de Raad van oordeel dat dit geenszins blijkt uit het gehoorverslag en de motivering van de bestreden beslissing. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze aangestelde *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest. Dat men tijdens het gehoor bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas, wil niet zeggen dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing op flagrante wijze de gegevens en logica negeert in de verklaringen van verzoekende partij zowel wat betreft de plotse kans die zij had om gratis naar Albanië te gaan, de tradities in Albanië om te condoleren en de omstandigheden van haar verblijf, bemerkt de Raad evenwel dat door verwerende partij in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde reismotief en de beweerde reisomstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij hierbij rekening heeft gehouden met verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote en in het bijzonder met de verklaringen van verzoekende partij omtrent de de plotse kans die zij had om gratis naar Albanië te gaan, de tradities in Albanië om te condoleren en de omstandigheden van haar verblijf. De argumentatie van verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.13.1. Verder stelt verzoekende partij dat de beweerde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenote verklaarbaar zijn en in ieder geval geen afbreuk kunnen doen aan de fundamentele gegevens van het dossier, met name de nog actuele realiteit van de bloedvete en het kortstondige karakter van haar verblijf in Albanië. Overigens werden verzoekende partij en haar echtgenote niet geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden. Daarnaast meent verzoekende partij dat verwerende partij de omgang tussen de echtgenoten in haar gezin miskent en er verkeerdelijk

van uitgaat dat echtgenoten voor elkaar een open boek zouden zijn. Tijdens haar gehoor heeft verzoekende partij er op gewezen dat haar echtgenote zich niet mengt met haar familie, dat zij niet veel zegt en niet veel vragen stelt. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van haar echtgenote dat zij op de meest essentiële punten de verklaringen van verzoekende partij bevestigt. Wat betreft de tegenstrijdigheid omtrent de plaats waar verzoekende partij verbleven heeft, bemerkt verzoekende partij dat haar oom G. in Shkodër was begraven, waardoor haar echtgenote verkeerdelijk dacht dat verzoekende partij daar was geweest. Verzoekende partij is evenwel niet aan het graf van haar oom geweest maar wel bij haar oom B. in Tirana waar haar oom G. tijdens de laatste weken voor zijn dood verbleven had. Er is derhalve duidelijk sprake van een misverstand. Voorts was haar echtgenote wel degelijk op de hoogte van de ontmoeting van verzoekende partij met haar oom B.. Immers verklaart haar echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat verzoekende partij enkel haar oom heeft ontmoet toen zij in Albanië was. Het is evident dat dit over de nog levende oom gaat. Verder is het al dan niet verstoppen van de reispas in de kleerkast een kwestie van interpretatie. Mogelijk dacht haar echtgenote dat verzoekende partij niet wist dat haar reispas in de kleerkast lag, maar zij wist dit wel. Dat verzoekende partij haar zussen zou hebben ontmoet in Albanië, betreft een vergissing van haar echtgenote. Dit is nooit gebeurd en verzoekende partij heeft dit ook nooit gezegd aan haar echtgenote.

2.2.13.2. Daar waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenote betreffende de omstandigheden van de reis van verzoekende partij naar Albanië tracht te minimaliseren en stelt dat deze niet van aard zijn afbreuk te doen aan de actuele realiteit van de bloedvete en de vaststelling dat zij slechts kortstondig verbleef in Albanië, wijst de Raad er evenwel op dat de verschillende fundamentele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenoot de geloofwaardigheid van de door hen beweerde reisomstandigheden van verzoekende partij ondergraven. Gelet op het gegeven dat verzoekende partij noch een plausibele reden aanbrengt voor haar terugkeer naar Albanië, noch haar reisomstandigheden aannemelijk maakt, ondermijnt haar terugkeer naar Albanië op fundamentele wijze de door haar beweerde vrees ten aanzien van Albanië in het algemeen en ten aanzien van haar beweerde belagers die haar in het kader van een bloedwraak wensen te vermoorden in het bijzonder. Derhalve blijkt uit niets dat verzoekende partij actueel nog steeds het risico loopt slachtoffer te worden in het kader van een bloedvete. Waar verzoekende partij de kortstondige duur van haar verblijf in Albanië benadrukt, herhaalt de Raad dat deze kortstondige duur van haar verblijf ingegeven kan zijn door tal van praktische motieven.

Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat zij en haar echtgenote niet werden geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* De Raad stelt vast dat de aangehaalde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing evenwel geen tegenstrijdigheden betreffen in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij, maar tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenote op het Commissariaat-generaal.

Daarnaast wijst de Raad verzoekende partij er nog op dat het Commissariaat-generaal een administratieve instantie, geen jurisdictie, is, en om die reden niet verplicht is de betrokken persoon te confronteren met de elementen waarop een eventuele beslissing gebaseerd is.

Verder meent de Raad dat de door verzoekende partij aangevoerde uitleg teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de reactie van haar echtgenote toen zij haar voornemen om naar Albanië af te reizen aan haar kenbaar maakte niet kan overtuigen. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal stelt verzoekende partij dat haar echtgenote haar paspoort had verstoppt en dat verzoekende partij haar paspoort uiteindelijk heeft teruggevonden in de kleerkast in de slaapkamer (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS A. O. d.d. 13 augustus 2014, p. 7). De echtgenote van verzoekende partij geeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat het paspoort van haar man samen met andere belangrijke papieren bewaard wordt in een kast op slot en dat zij nooit een poging ondernomen heeft om de reistitel van verzoekende partij te verstoppen en verzoekende partij enkel mondeling heeft gevraagd om niet naar Albanië terug te keren (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS I. O. d.d. 13 augustus 2014, p. 2-3). De opmerking in het verzoekschrift dat de echtgenote mogelijk dacht dat verzoekende partij niet wist dat haar reispas in de kleerkast lag, terwijl zij

dit wel wist, betreft dan ook een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om desbetreffende tegenstrijdigheid alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Voorts stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar echtgenote omtrent het verblijf van verzoekende partij eveneens manifest tegenstrijdig zijn. Terwijl verzoekende partij verklaart dat zij twee dagen bij haar vaders oom B. en diens familie in Tirana verbleef en er noch andere familie zoals haar zussen, noch vrienden ontmoette, verklaart haar echtgenote dat verzoekende partij in een plaats in Shkodër zou hebben verbleven en aldaar haar twee zussen ontmoet had. De verklaring van verzoekende partij dat haar echtgenote zich vergist zou hebben omtrent de verblijfplaats van verzoekende partij in Albanië en omtrent het feit dat zij haar zussen ontmoet zou hebben, bevestigt slechts de tegenstrijdigheid van haar verklaringen, maar kan deze evenwel niet vergoelijken. Waar verzoekende partij stelt dat haar echtgenote wel degelijk op de hoogte was van de ontmoeting van verzoekende partij met haar oom B., stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij van deze ontmoeting niet op de hoogte was. Desbetreffend verliep het gehoor van de echtgenote van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal immers als volgt:

"Heeft uw man familie ontmoet toen hij in Albanië was, toen hij in april is teruggekeerd? Ik weet het niet, enkel de oom.

Welke oom? G. (...).

G. (...) is toch dood? Ik weet het niet wie anders, maar hij is voor G. (...) teruggekeerd.

(...) Bij wie heeft hij verbleven? In het huis van de oom.

G. (...)? Ja.

Hij was alleen in dat huis? Ja, en de twee zussen. (...). F. en B'. (...).

Uw man heeft F. (...) en B'. (...) in Albanië ontmoet? Ja, bij het overlijden van de oom zijn ze daar ook thuis geweest.

(...)

Heeft uw man behalve B'. (...) en F. (...) nog andere familieleden in april 2014 ontmoet? Hij heeft me toch niets anders gezegd. Ik weet van de twee zussen, maar van iemand anders weet ik het niet.

(...)

Ik weet dat uw schoonvader een oom heeft die B. heet. Heeft hij bijvoorbeeld die oom ontmoet? Hij heeft me gewoon gezegd dat hij de zussen heeft gezien. Ik denk niet dat hij iemand anders gezien heeft. (...)"

(administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS I. O. d.d. 13 augustus 2014, p. 3-5). Ten slotte meent de Raad dat er sprake is van een contradictie in de argumentatie van verzoekende partij daar waar zij enerzijds stelt dat haar echtgenote zich niet mengt met haar familie, niet veel zegt en niet veel vragen stelt en anderzijds stelt dat haar echtgenote op de meest essentiële punten de verklaringen van verzoekende partij bevestigt. Immers blijkt uit dit laatste argument dat haar echtgenote wel degelijk ingelicht zou zijn geweest omtrent de reisomstandigheden van verzoekende partij tijdens haar terugkeer naar Albanië.

2.2.14. Inzake de door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift gevoegde schriftelijke verklaring van G. T. en diens paspoort (bijlagen 5 en 7) waarin deze bevestigt verzoekende partij op 6 april 2014 te hebben meegenomen naar Albanië en haar vliegticket voor de terugreis naar België te hebben betaald, bemerkt de Raad dat de reis van verzoekende partij naar Albanië op zich niet betwist wordt. Wel worden de door verzoekende partij beweerde reismotieven betwist.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een overlijdensakte en een attest van de gezinssamenstelling van haar oom G. O. voegt (bijlagen 3 en 4), merkt de Raad op dat desbetreffende documenten faxberichten betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.16. Uit wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht tot intrekking van de vluchtelingenstatus kon besluiten op grond van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet.

2.2.17. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus meent de Raad dat bovenstaande vaststellingen voldoende draagkrachtig zijn om tevens de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te schragen. Voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dienen er overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet immers zwaarwegende gronden te bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen

stellen. Door het persoonlijk gedrag van verzoekende partij, zijnde het terugkeren van verzoekende partij naar Albanië, ontkent verzoekende partij zelf het bestaan van dergelijke zwaarwegende gronden. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stukken 26A en 26B) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 13 augustus 2014 de kans kreeg om toelichting te geven omtrent het door de commissaris-generaal vastgestelde nieuwe element dat zou kunnen leiden tot de intrekking van haar vluchtelingenstatus en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De Raad bevestigt de beslissing van 21 augustus 2014 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de intrekking van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van verzoekende partij.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT